

Léna egész életében kereste a választ arra, mi rejlik a valóság mögött. A tükör mindig is különös tárgynak tűnt számára, nem pusztán a visszatükrözés eszközének. Egy este, mikor egyedül maradt a régi családi házban, észrevette, hogy a tükör felszíne mintha hullámozott volna. Az érzés, hogy valami nem stimmel, egyre erősebb lett. Amikor közelebb lépett, az üveg nem ellenállt többé – mintha hívogatta volna. Egyre mélyebbre merült a tükör világában, amely egyszerre volt lenyűgöző és félelmetes. Ahogy próbált visszajutni, rájött, hogy az átlépés nem olyan egyszerű, mint amilyennek hitte. Minden gondolat, minden érzés hatással volt a világra, amelyben raboskodott. Az egyetlen reménye, hogy megtalálja a kaput, amely kivezet onnan, miközben egyre jobban érzi, hogy a tükör nem engedi el. Mert aki egyszer belépett, már sosem lesz ugyanaz.

Léna úgy döntött, hogy nem adja fel, hanem megkeresi a kiutat a tükörből, ha pedig nem találja meg, akkor megteremti a saját kényelmes világát odabent. Egy társsal minden könnyebb, hát elindult barátokat keresni. Ahogy haladt, egy békát pillantott meg, ahogy egy nagy szikla szélén napozott.

– Szervusz! – mondta.

A béka lassan kinyitotta a szemét, majd komótosan a teknős felé fordult.

– Szervusz, utazó! Mi járatban errefelé, ahol csak a szél mesél és a nap melegít? – kérdezte barátságosan.

– Barátokat keresek – válaszolta a teknős halkan, de határozottan. – Olyanokat, akikkel megoszthatom a világomat.

A béka elmosolyodott.

– Akkor jó helyen jársz. Itt mindenki másvalamit keres, és néha épp közben találjuk meg egymást. Ülj ide mellém, pihenj egy kicsit.

A teknős letelepedett a szikla mellé, és egy pillanatra elfeledte a tükörök világát, mert most itt, a napfényben, végre nem volt egyedül.

Léna rájött, hogy ő alakváltó. Ezen kicsit eltöprengett. Hogyan lett belőle teknős, most pedig újra Léna?

Léna és a teknős barátok lettek. Léna bikinit húzott, és együtt napoztak tovább. Ebben a furcsa világban mindenki álruhát hordott – válaszolta a béka. Mindenki másnak akar látszani, mint ami.

– Lehet, hogy ebben rejlik a megoldás – gondolta Léna. Ha valaki azt hiszi magáról, hogy a szürke mindennapok fogvatartják, akkor szomorú és hosszú napok várnak csak rá. Azonban, ha úgy tekintünk fel minden reggel, hogy új kihívások és lehetőségek várnak ránk valahol, akkor minden izgalmassá válik.

Léna rájött, hogy az egész probléma megoldása a hozzáálláson múlik. Egyszerűen csak azt kell gondolni, hogy otthon vagyok az ágyamban, és kikerülök a tükörből.

Léna hirtelen felült az ágyában, és levegőért kapkodott, mint egy fuldokló. Körbenézett. Még sötét volt. A hold fénye bevilágított az ablakon. Mellkasa zihált, izzadtságtól tapadt rá a hálóinge. Otthon volt. Csak egy rémálom – nyugtatgatta magát. Felkelt és kiment a konyhába vizet inni. Végre megnyugodott kicsit.

A nap első sugarai bekúsztak az ablakon, és Léna érezte, hogy valami megváltozott. Nem a tükör világában, hanem a saját lelkében. Új erővel, új reménnyel készült neki a napnak. Tudta, hogy bármi is történik, az ő döntése, hogy mit lát meg a valóságban, és hogy miként viszonyul hozzá.

Ahogy elindult az iskola felé, gondolatai messze jártak a tükörön túl. Új barátokat keresett, új kihívásokat, és legfőképp önmagát. Mert a legnagyobb kaland mindig önmagunk megismerése.

Az álruhák mögött mindenkiben ott rejtőzik egy igazi én, csak meg kell találni, és meg kell bízni benne. Léna ezt most már tudta, és ez adott neki igazán erőt.

Minden nap egy új lehetőség arra, hogy kitörjünk a korlátainkból, és hogy a tükör helyett a saját világunkat alakítsuk. Végül Léna megértette, hogy a valódi tükör nem az üveg, hanem a saját szívünk, ahol a legigazabb képet találjuk magunkról.

